

Al nord del Pol Nord

(S'aixeca el teló, tot és fosc excepte una llum zenital que il·lumina el nostre personatge, un home d'una quarantena d'anys, malgarbat, vestit amb roba d'excursionista, camisa de quadres, botes de muntanya ...)

Què hi faig jo aquí?

Ni jo mateix ho sé.

Potser, escapar d'un crim execrable, d'un episodi traumàtic, o per mor d'una crisi motivada per l'estrès laboral? No ho sé; però ara per ara, sóc aquí enmig del no-res, intentant mimetitzar-me amb la terra, amb l'aire, a kilòmetres del rastre de civilització més proper. I la veritat és que no em falta de res, ho tinc tot. Roba per abrigar-me, destris per cuinar, un farmaciola amb medicines ... ah, també diners, encara que no pugui utilitzar-los. Segurament tindreu curiositat, voldreu saber de la meva història, encara que si us he de ser franc, realment als únics que els interessa són a l'autor d'aquesta obra, sí... i també, ja ho veureu, també a vosaltres.

Jo personalment, no tenia cap intenció de donar-la a conèixer.

Tanmateix, moltes de les coses que sé, les sé, pel rebombori mediàtic que va esdevenir després.

(L'escenari s'il·lumina, apareix un bosc amb una tenda de campanya, amb un fons de muntanyes nevades, se senten ocells, l'aigua d'un rierol i les fulles dels arbres mogudes pel vent)

Per començar sols dir-vos que jo no seria aquí, sense la col·laboració desinteressada d'un excursionista anònim que s'havia perdut enmig de les muntanyes.

Inicialment no trobà res sospitosos. Pobre home, se n'endugué un bon ensurt. I pensar que ja feia uns mesos que l'estava esperant.

Amb aquell fred gelat i sec, tot semblava deixat de la mà de Déu. Sols veié restes d'una fogatera, un parell de camises a l'estenedor, la tenda de campanya mig oberta ... tampoc sentí cap olor desagradable, ni cap renou estrany. Després va mirar si entre els objectes espargits hi hauria una cartera amb documentació, una direcció, un telèfon, un nom. Fou una tasca debades.

Però la seva sorpresa fou quan obrí el sac de dormir i em trobà a mi dintre, ben abrigadet ... *(rialles)*

Hagué de fer bastants passes per trobar un lloc on hi hagués cobertura i poder trucar amb el mòbil.

I aquesta és una altra. A la matinada següent ja hi havia la científica recopilant tota quanta dada pogués ser-li d'interès.

(al fons es veu la llum d'una sirena, se senten uns walkie-talkies)

I sabeu que us dic. No trobaren res. No els vaig poder aportar ni la més petita pista. Recolliren tot quan els pogués ser útil, sospitaren d'una possible companyia, cercaren empremtes digitals, petjades. A mi em deixaren a la comissaria més propera a l'espera del meu trasllat, no semblava haver patit cap signe de violència, i ni rastre de cap malaltia greu. A pesar de la meva falta d'higiene, era el que en podríem dir, una persona sana. És veritat que m'havia aprimat molt darrerament, però a la meva tenda tenia menjar de sobres. Res de tabac, ni d'alcohol, i molt menys, drogues. Bé, hi havia aquelles xocolatines que tant m'agradaven i em tornaven boig. Sí que a les anàlisis que em feren després, els resultats donaren amb restes d'ibuprofèn o medicaments per l'al·lèrgia, però tot dintre dels paràmetres més normals. Als arxius de la policia confrontaren la base de dades per tal trobar si a tot l'estat hi havia una persona desapareguda amb una fisonomia semblant a la meva.

Ningú, mai, havia reclamat la meva desaparició. Ni parella, ni familiars, ni amics.

No trobaren les meves empremtes digitals, cap denúncia, ni cap historial clínic, ni una trista radiografia on coincidís un os trencat als hospitals. Res de res.

I això és el que començava a impacientar als agents locals.

Mai s'havien trobat amb un cas així. Tot restava com un gran misteri.

Era una ànima oblidada pel món, que revolotejava innocentment a l'espera de la més petita novetat.

Oh! ... ara que hi pens. No us havia dit que entre les meves pertinences hi havia una llibreta.

(el personatge treu de la tenda de campanya un quadern, i comença a fullejar-lo)

Potser pensareu que a aquest quadern hi havia bolcat les meves intimitats, les tresques del meu tarannà diari, o els motius pels quals havia decidit prendre la corba més sinuosa d'aquell camí.

Sí que tenia molts apunts sobre fórmules i símbols en llenguatge informàtic, tot molt encriptat. Els investigadors pensaren que el millor era consultar experts en informàtica per tal d'esbrinar el que volien dir totes aquelles línies. Després d'una feixuga recerca arribaren a la conclusió que es tractava d'un projecte per a un joc de rol. I si realment estava interactuant físicament amb el joc? Les meves capacitats com a personatge, les meves habilitats, la possibilitat d'evolucionar, improvisar. Quina seria la missió que

m'hauria estat encomanada? A aquests tipus de jocs hi ha una màxima: "la millor recompensa, és l'experiència adquirida".

També hi trobaren molts d'apunts relacionats amb un xat especialitzat en llenguatge javascript. Semblaven operacions algebraiques, tot un laberint de càlculs indesxifrables.

Cercaren per les xarxes qualche nick que pogués coincidir amb algun aspecte de la meua personalitat. Com us podeu imaginar, o era un professional en programació o un gran afeccionat dels jocs, un autèntic friki.

A dues pàgines hi havia el que semblaven restes de sang. Malauradament no hi havia gran cosa més, tampoc cap referència personal.

Fou llavors quan la policia decidí fer passes enrere, i anar demanant pels llocs on hagués pogut passar, especialment bars, restaurants, hostatgeries,... i també preguntant als senderistes de la zona, per si algú pogués haver vist el meu pas per allà.

I, sí ... tingueren sort.

(Botiga: a un indret de l'escenari hi ha un taulell amb material de muntanya, botes, cantimplors, motxilles, gorres.)

A un comerç dedicat a la venda de material de muntanya, qualcú recordà haver-me vist. Era ella, na .... crec que no va dir-me el seu nom o potser jo no l'hi vaig demanar, per allò de no haver de donar el meu. Era la propietària de l'establiment, major que jo, diria que fregant la cinquantena d'anys, cabells rossos tenyits, una mica grasseta, amb una mirada i un somriure preciosos.

Us he de dir que tinc un cert sex-appeal amb les dones. No és que em consideri especialment atractiu, però tinc facilitat amb l'art de la seducció, i la veritat és que sol tenir èxit quan m'ho propòs. Tanmateix amb ella no passarem de la simple conversa entre comerciant i client. Ella em va descriure com a simpàtic i amable, que no defugia d'una bona conversa, per res introvertit ni de tracte aspre.

Foren diversos els objectes que em vaig portar d'allà. Una recomanació molt especial que em va fer, fou la d'adquirir una aplicació on s'especificaven totes les característiques de la ruta a seguir, les dificultats que estava a punt de recórrer i les novetats i avisos del darrer moment. Ho vaig rebutjar. Trobà que era una inconsciència aventurar-me per allà d'aquesta manera, però ja que jo volia desconnectar de la tecnologia, entengué que no portàs telèfon. Si més no, insistí acaloradament, en el fet que almanco m'agenciés un mapa. Jo, acostumat a llegir enrevessats còdecs informàtics, no tindria cap problema en cercar la direcció més idònia. Segurament fou l'adquisició més útil que podia haver fet.

De la clientela ocasional que passava obligatòriament per aquella botiga, la meua "amiga" procurava fer-se una fotografia per poder penjar-la a un mural decoratiu, com una espècie de collage. Allà, quedaria inserida la meua imatge per sempre.

(es treu una fotografia de la butxaca de la camisa i la mostra al públic)

I això, per la policia, fou de cabdal importància.

Per dir-ho de manera senzilla: la clau que obrí tot un nou món de perspectives. Era el primer retrat normal, on se'm podia veure actiu i gaudint de la vida.

A la setmana següent aquesta foto sortia a quasi tota la premsa, als informatius, per internet. Tothom es demanava qui podia ser aquell desconegut. I no foren pocs els que recordaren haver coincidit amb mi pel camí. De fet aportaren mitja dotzena més de fotografies ... i també mitja dotzena de pseudònims, com per exemple els noms amb els quals m'havia inscrit als albergs.

Això de donar un pseudònim i no el nom real, és molt comú entre els caminants. De fet pots coincidir amb una persona, fer una xerrada del més profund i no tornar-la a veure mai més. Aquesta és la gràcia, no haver de donar comptes a ningú.

I això, és el que precisament passà amb en Hans, per a mi, aquell àlies era el seu vertader nom. Ell fou uns dels que aportà més informació.

(PUB: a un indret de l'escenari hi ha una taula amb begudes alcohòliques, gerres de cervesa, sona "Stairway to heaven" de Led Zeppelin de fons ...)

Record la nit de bauxa que passarem a un pub situat a la sortida d'un poble, ara no record el nom. Parlarem de les nostres aficions i coincidirem amb les novel·les i pel·lícules de ciència-ficció. Blade Runner, Star Wars, Asimov, i un llarg etcètera. Però el més interessant arribà després, especialment després de les cerveses, quan arribaren els "xupitos" de whisky.

La conversa esdevingué més íntima i així ho degué contar a la policia. Començà parlant del nom que utilitzava amb ell: Rick, o Ricky, del meu accent, que evidentment no era l'autòcton de la regió, que a la meua infantesa havia patit maltractaments i abusos per part del meu padrastre. No em parlava amb la mare, de la que no tenia notícies des de feia anys, i que tenia un germà bessó. En fi, coses de família. També els hi contà que havia patit un desengany amorós i que el meu trajecte havia tingut el punt de partida a la capital, a milers de kilòmetres de distància. Que anava en direcció a les muntanyes del nord i que la meua il·lusió era poder veure un ós polar.

Sí, aquell animal era el meu tòtem, un animal que s'havia mimetitzat amb el seu entorn natural i que per culpa de la mà de l'home, mitjançant el canvi climàtic, ara era a les portes d'extingir-se. Els entesos afirmaven que hauria d'haver desaparegut fa milers d'anys.

Amb en Hans, "el solitari Hans" (*somriu*), compartirem experiències durant un centenar de kilòmetres, però en el moment d'acomiar-nos, cadascú tirà pel seu vent. I com us podeu imaginar, no ens intercanviarem direccions ni telèfons. Tot el que passa al camí, es queda al camí.

Aquestes anècdotes i comentaris que anaven apareixent públicament, no feren més que engrandir l'aura de misteri, una fascinació que es convertí ràpidament en viral. Ara ja havien fet reportatges, preparaven un documental, la notícia corria com la pólvora. Sortia per la premsa estrangera, m'havien fet una pàgina web i a una de Facebook, comptava amb milers de seguidors.

Potser també tenia a veure aquell atractiu que tenia per a les senyores, un atractiu que quedava ben palès a les fotos recollides per la policia. Pel que sigui, la qüestió és que entre tots ells, a través d'una campanya de crowdfunding, seqüenciaren, ni més ni menys, que el meu ADN. El contrastaren amb milers de perfils d'una base de dades, a un portal pensat per esclarir crims ocorreguts en un passat remot. Un podia saber si tres-cents anys abans, els seus ascendents familiars provenien d'una aldea russa o d'un poblat berber.

(les llums de l'escenari es van apagant, i sols queda la llum zenital del principi)

Sí, potser us demaneu com acaba la història, però resulta curiós que a un món, cada vegada més sotmès a l'omnipotent tecnologia digital, un home tan despullat de tot com jo, sigui capaç de copsar tanta rellevància.

A ningú se li ocorr, que precisament, volia passar per la vida totalment desapercebut?

(pausa dramàtica)

El forense, un cop feta la l'autòpsia, ha determinat que la causa de la meva defunció és: DESCONEGUDA.

Ara el meu cos reposa al dipòsit de cadàvers, amb una targeta al dit gros del peu on es pot llegir: SENSE NOM.

Segurament, també us demaneu què hi faig jo aquí.

(s'apaguen els llums)

FI